

İMZA GÜNÜ

Mustafa SOYUER

“Şiirlerinizde yaşadıklarınızı mı yazıyorsunuz efendim?”

“...”

Hişt! Sana soruyorlar duymuyor musun?

Kıymetli hanımefendi, bu sorunuzun muhatabı ben değilim. Bakın orada oturuyor. Kendileri bu konuda size gerekli açıklamayı yapacaktır. Ben şimdi ne söylesem yarım kalır. Evet, şu salonun en arka sırasında oturan... Şu kafası koltuğa gömülü olan... Çekinmeyin, benimle ilgili ne bilmek istiyorsanız ona sorabilirsiniz. Gözlerinin içine baka baka sorun. Cevabınız gözlerinde gizli. Her dizemde ayrı emeği vardır gözlerinin.

Başını kaldır gömdüğün utançtan. Sana soruyorlar duymuyor musun? Filmlerdeki gibi hışımla ayağa kalkıp “Ben vurdum!” diye haykırsana.

Yoksa ben mi konuşsam... Dilime “ateş” emri verip harfe mi dizsem ihanet yığını gövdeni... Delik deşik olursun, yığılır kalırsın oraya. Harf yarısından insan içine çıkamazsın. Bunu yapmayacağım sana. Aynı fincandan kahve içmişliğimiz var çünkü. Kulpu kırık da olsa bir hatır girdi araya.

En iyisi sen anlat olanı biteni. Hadi başla... Arka kapak şiirinde şairin ne anlatmak istediğini şerh etmekle başlayabilirsin mesela.

“Şair burada...” Eee, devam et hadi!

Zor değil mi? Ah bu kelimeler... Sözlükte durduğu gibi durmuyor namussuzlar? Gün olur güün dibine gübre, gün olur kovanın karnında saçma. Bir tek el midir nasır tutan dil de nasırlanır. Konuşamazsın, kelimelerin zehri yakar genzini.

Dilinle mamur ettiğini, elinle harap ettin. Niye geldin ki! Gerçi siz katillerin âdetidir. Cinayet mahallini kontrole geldin herhâlde. Şimdi sıkılmadan tabutuma da omuz vereceksin. Topla gözlerini ve git. “Gözlerinin yeşilliğinden koy soframıza...” Yeşilden nefret ediyorum, istemiyorum soframda.

Sadece bana değil şiire de ihanet etti gözlerin. Kalemime kan çektin gidişinle. Yazdıkça büyüdü öfkem. Volkan gibi patladı hincim. Yazanı yakıyor, okuyanı yakıyor. Bu yangın yerinden git. Alışığı olduğun gibi ardına bakmadan git.

Yok, vazgeçtim; gitme. Gel, otur şu sandalyeye. Bu eser senin. İmza etmek senin hakkındır. İmzala da resmileşsin ihanetin. Bak, en çabuk satanlar listesinde birinci sıraya koydum seni. Mutlu musun? Oysa bilmiyorlar ki ben seni çoktan ruhumun sahaflarına kaldırdım.

Hanımefendi sorusuna cevap bekliyor, hu! Susarak nereye kadar... Suçlu, ayağa kalk ve savunma hakkını kullan! Şair yalanıdır hepsi, benim bu cinayette ne bir teşebbüsüm ne de dahlim olmuştur de. O kendisi intihar etmek istedi, ben sadece yataklık ettim de. Yalan söyle. Ki senin ihtisasındır. Hiçbir gerçek senin yalanın kadar sahici olamamıştır cihanda. Bugün peygamberliğini ilan edecek olsan şehirler dolusu ümmetin olur. Yalan mı? O gözler sende olduktan sonra...

Yayın balığı gibi oltana nasıl yakalandığımı anlat. O oltanın ucuna taktığın gözlerinden bahset. Bilsin insanlar. O geceyi anlat, o sahili... Hani deniz küçük küçük dudağından öpüyordu kumların. Yıldızlar gülümsüyordu yüzümün kızarıklığına. Ay sırf ben çekinmeden şiirler söyleyeyim diye mahsustan yüzünü bulutla örtüyordu. Gecenin o vakti hastalar yatağında sabrediyor ki ambulans sesiyle bozulmasın büyü. Polis sirenleri bile uşşak makamından çalıyordu. Şehirlere bombalar yağıyordu ve sadece biz güvendeydik.

Niye kafanı koltuğa gömüyorsun? Hadi, niye gittiğini de anlat insanlara. Giderken nasıl ayaklarına kapandığımı, yalvarışlarımı anlat.

“gururu kırılan atlar gibi

beni hayallerimden vur da git”

Son sözüm... Hatırladın değil mi? Yaralıyım dedim, hiç oralı olmadın. Ardına bile bakmadın. Gururumu dibinden kırıp gittin. Topallayışı bundandır kalbimin. Elde ettiğin değdi mi bari kaybettiğine?

Susacak mısın hep böyle? Hadi ama...

Hanımfendi görüyorsunuz, susma hakkını kullanıyor kendileri. Cevaplamıyor sorunuzu, elimden ne gelir. Size de ne demeli bilmem ki... Soracak başka soru mu kalmadı Allah aşkına. Edebiyat-gelenek ilişkisini sorun; Türk şiirindeki kafiye problemini sorun; edebiyat dergilerinin günümüzdeki durumunu, okullarda edebiyat eğitimini, olmadı postmodernizmi, sürrealizmi sorun. Hadi diyelim bunlar ağır kaçıyor; şiirlerimi deftere mi yoksa bilgisayara mı yazdığımı sorun, gece mi yoksa gündüz mü yazdığımı sorun. Siz tutuyorsunuz en olmadık soruyu soruyorsunuz.

Birazdan kendi eserini bana imzalatacağsın. Nasıl bir hitapla imzalayayım: “Sevgili S.” desem diğer sevgililere yazık. “Kıymetli S.” nasıl olur? Bir ciklet alacak kıymetin yok gözümde. “Saygıdeğer S.” desem saygıya kıyısından bile değmiyorsun. Ah bu kelimeler... Öldürecekler beni. En iyisi ben sadece imzalayayım, üstünü kendin doldur. O eski filmlerdeki gibi. Kendi ederini kendin belirle.

“Efendim cevap vermeyecek misiniz?”

“Pardon, ne buyurmuştunuz hanımfendi, bir daha alabilir miyim?”

“Şiirlerinizde yaşadıklarınızı mı yazıyorsunuz diye sormuştum?”

“Ben mi? Eee, şey...”